

Valéria Osztatná

TUPÁ BOLEŠŤ

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-17-2

VALÉRIA OSZTATNÁ

Tupá bolesť

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristian Kitlei,

Edícia: MEA 2000 – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-97-4

Prológ

Svetlo a zrazu tma.

Prázdnota a opustenosť.

Mokro a strašidelné zvuky.

Svetlo a znovu tma.

Tupá bolesť.

Prázdnota.

Bol zmätený a smutný. Cítil sa opustený a sám ako prst.

Nedokázal svoje myšlienky zachytiť, pretože tupá bolesť v hlave mu to nedovolila.

Po krátkych hnedých vlasoch mu stekala krv na tvár, ktorá mala jemné črty. Črty človeka, ktorý ešte niekedy dávno vedel, čo je v živote najcennejšie, čo má pre neho najväčší význam. Však teraz už nevedel. Teraz len cítil, že leží na niečom tvrdom a mokrom. Nevedel, ako sa sem dostal a prečo tu je. Vedel len to, že ak nechce prechladnúť, musí sa čo najrýchlejšie postaviť. Bol vysoký a pevne stavaný, ved' sa pamätal, že ešte prednedávnom športoval. Boli to minúty, hodiny či dni čo naposledy sedel v posilňovni a rozprával sa so svojim priateľom? Hodiny času prestali pre neho existovať. Jednoducho nemal pojem o čase. Pomaly zdvihol hlavu, no opäť klesol na mokrú zem. Cez rúšok tmy nevidel nič a preto nemohol rozoznať, kde sa nachádza.

Sily ho opustili. Chcel sa dopracovať k tomu, aby sa postavil, však nedokázal to. Vedel, že musí čo najrýchlejšie pozbierať svoje sily, že sa musí postaviť a nájsť východ z tejto tmavej miestnosti. Nájsť východisko z tejto situácie.

Zrazu začul sirénu sanitky a potom opäť stratil vedomie. Prebudil sa až v posteli v bielej miestnosti.

Pozrel vedľa seba a zbadal ženu v bielom plášti, ktorá sa mu milo prihovorila:

„Dobrý deň, nebojte sa, ste v nemocnici a ja som služobná sestra, ktorá sa o vás od vášho príchodu po celý čas starala.“

„Čo sa stalo?“ - pomaly zo seba vydal tichý hlások, ktorý bol ale plný strachu, bolesti a obáv zo života.

„No, to by ste mali vedieť vy. My sme vás našli v starej opustenej dielni. Ležali ste na mokrej dlážke.“

Chytil si hlavu:

„A tento obväz...?“

„Obviazali sme vám hlavu, pretože ste si ju museli niekde poraniť.“

„Kto..., kto volal do nemocnice?“

„Nejaká pani. Meno neudala. Vy sa naozaj na nič nepamätáte?“

Bola to pravda. Holá skutočnosť, ktorá zmení jeho život a život jeho blízkych či príbuzných. Ak pravdaže nejakých má.

Pozrel do sestriných tmavomodrých očí:

„Nie, nepamätám sa na nič.“

V tom do izby vstúpil doktor.

„Dobrý deň, pacientko.“

Bol to staručký primár, ktorý v tejto nemocnici už pracoval vyše tridsať rokov.

„Ako sa máte?“

„Nepamätá sa na nič.“ - zamiešala sa do rozhovoru sestra.

Doktor Marlow urobil zopár vyšetrení a nakoniec skonštatoval:

„Milý pane. Máte menší otras mozgu a ako si všímam aj silnú amnéziu.“

„Čo to znamená?“

„Znamená to, že ste stratili pamäť.“

Preľakane sa na doktora pozrel.

„Niekedy sa dostaví späť behom pád dní, týždňov, ale niekedy liečenie môže trvať mesiace i roky. Na čo sa pamätáte?“

Zaváhal.

„Pamätáte sa aspoň na svoje meno, bydlisko, kde žijete alebo na svoju rodinu?“

Pokrútil hlavou.

„Pán doktor,“ - ozvala sa sestrička.

„V kabáte nemal pri sebe žiadne doklady len tento list.“

„Aký list? Čo v ňom stálo?“

Sestra mu podávala hárok papiera, kde stálo:

„Ty môj malý Benjamin Francis, príď dnes večer o 11.00 hod. na Viktoriánsku ulicu č. 5. Budem ťa čakať. S láskou Marianna.“

„No, na tej ulici sme vás našli. Ale hovorí vám to niečo?“ - Benjamin pokrútil hlavou.

„No pán Francis, aspoň vám vieme meno. Nič sa nedá robiť. Skúste si ponamáhať trošku pamäť, ale najprv sa skúste poriadne vyspať. A potom uvidíme. Dovidenia.“

„Dovidenia.“

Jeho vlastné meno mu nehovorilo nič. Nevedel kde býva, či má matku, otca, súrodencov, rodinu. Možno ho doma čakala manželka s dieťaťom a možno žil sám. Nevedel ani len to, že koľko má rokov. Bol ako človek bez života, bez spomienok.

Pokúsil sa zaspať, ale ten list mu nedal pokoja.

Marianna. Kto to môže byť?

Dlho do noci rozmýšľal, až napokon usnul, no jeho spánok ani zďaleka nebol pokojný.

Snívalo sa mu o žene, ktorej nevidel tvár, lebo ju mala zahalenú v rúšku tmy, akoby naschvál sa mu nechcela ukázať, akoby sa bála, že ju spozná.

Podávala mu ruku, však on sa ju bál chytiť. Nespoznal tú ženu, pretože jej nevidel do tváre, ale tá ruka mu bola povedomá. Bola to ruka ženy, ktorá nikdy nepoznala prácu. A keď sa na ruku lepšie pozrel, zbadal dlhé tenké prsty a na jednom z nich sa leskol diamantmi posypaný zlatý prsteň. Tá žena bola vydatá...

Keď sa ráno zobudil, sen v ňom vyvolal skutočné pocity, akoby tú ženu, ktorú vo sne videl, akoby ju vo svojej minulosti poznal. No čo pre neho znamenala minulosť? Len prázdnotu a človeka, seba samého, ktorého vôbec nepoznal.

Rozmýšľal, čo môže byť s jeho rodinou, s ľuďmi, ktorých poznal a ktorí poznajú jeho.